

Mulighed for fred i Syrien

Det følgende er en dansk oversættelse af første del af LPAC Fredags-webcast 26. februar 2016. Hele webcastet kan ses, inkl. engelsk udskrift, her:

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=11959>

For et par dage siden, den 22. februar, nåede man gennem forhandlinger mellem USA og Rusland frem til en aftale om en våbenhvile i Syrien, med dags dato som deadline for bevæbnede grupper til at lade sig registrere for våbenhvilens betingelser, der skal træde i kraft i aften.

Vi har fået følgende spørgsmål fra institutionelt hold til hr. LaRouche:

»Efter Deres mening, hvilken form for indsats vil gøre denne syriske fredsproces til en succes?«

Jeg vil gerne bede Jeffrey Steinberg videreformidle hr. LaRouches svar til os:

Jeffrey Steinberg: Lad os begynde med den positive side af lignelsen. Som Jason (Ross) netop indikerede, så foreligger der en overenskomst. Den er blevet accepteret af den syriske regering. Den er blevet accepteret – i det mindste nominelt – af flere af oprørsgrupperne. Eneste undtagelse er ISIS og al-Nusra, al-Qaeda-gruppen internt i Syrien, der begge er på USA's liste over internationale terrororganisationer, og som ikke engang er blevet spurgt om deres deltagelse. De er fjendemålet, og de vil fortsat være målet i takt med, at våbenhvilen træder i kraft i andre dele af landet, og blandt andre grupper, oprørsgrupper både for og imod regeringen.

Der er mange vanskelige og komplicerede udfordringer her, der selvfølgelig begynder med det faktum, at man taler om en våbenhvile, der vil blive effektueret samtidig med, at der fortsat kæmpes. Og den russiske og den syriske regering har gjort det klart, at de har til hensigt at fortsætte med at udføre krigshandlinger i områderne for al-Qaeda og Nusra Front. Og de vil selvfølgelig ikke altid være så klart afmærket.

Det, der er vigtigt her, er, at USA og Rusland tager fælles ansvar for overvågningen af denne proces.

Vi har set flere ret så dramatiske meddelelser i løbet af de seneste uger. Der var meddelelsen for en uge siden, hvor betingelserne for denne detaljerede våbenhvileaftale blev udarbejdet.

Tidligere på måneden, den 11. februar, på sidelinjerne af Sikkerhedskonferencen i München, fandt et møde sted i den Internationale Støttegruppe for Syrien, igen med USA og Rusland som formænd, og det var her, de meddelte den oprindelige, tidligere ramme for våbenhvilen. Når de to udenrigsministre, hhv. USA's Kerry og Ruslands Lavrov, sætter sig ved forhandlingsbordet sammen, starter de selvfølgelig ikke på baggrund af et stykke blankt papir. Der har fundet en enorm mængde hemmeligt diplomati sted ad bagkanaler gennem russiske og amerikanske regeringsfolk, der har ført frem til det punkt, hvor disse gennembrud i det mindste potentielt er i sigte inden for nogle timer. Og således har der fundet en vidtgående koordination sted direkte mellem USA's og Ruslands militær. Faktisk så skyldes den fremgang, der har været imod Islamisk Stats hjerteland, hardcore-området under deres kontrol, som er fremkommet gennem den gruppe, der kendes som den Syriske Demokratiske Front, og som i vid udstrækning består af det kurdiske YPG og visse sunni-stammer, der tilsammen danner denne Syriske Demokratiske Front; denne fremgang skyldes, at de har fået aktiv støtte til deres fremgang fra både Rusland og USA. Der foregår altså ting, som man ikke får at læse i de amerikanske etablerede medier, men som alle har bidraget til denne proces.

Der er imidlertid en kraftig modstand, der kommer fra elementer i Obamaregeringen, mod hele dette arrangement. Præsident Obama er blevet fanget i en slags fælde, for på den ene side ser en succes for udenrigsminister Kerry, der tydeligvis er regeringens topmand i denne indsats, godt ud i Obamas karakterbog og får hans eftermæle til at lyde bedre, end det egentlig er. Så han har en vis tilbøjelighed til at ville se dette her blive en succes.

Men der er et dybereliggende had til Rusland, og når alt kommer til alt, så er han et instrument, der befinder sig under ordrer, og under tommelen, af den britiske imperiefraktion. Dette aspekt vil jeg uddybe lidt nærmere om et øjeblik.

For nu at gå direkte til kernen i det spørgsmål, vi har fået: Man må have et solidt, økonomisk fundament, og lykkeligvis har man i den eurasiske del af verden – skal vi sige området fra Rusland og hele vejen ud til Stillehavskysten – en koordinering mellem mange, betydn-

ningsfulde stater, især Rusland, Kina og Indien, og den kinesiske politik med Ét bælte, én vej – som omfatter både den Nye Silkevej, altså udviklings- og højhastigheds-transportkorridorer over land, og også den Maritime Silkevej, og som sluttelig alle udgør programmer, der danner grundlaget for en stabiliserende og fuld udvikling af det mellemøstlige område.

Jeg skal her lige nævne, at for en hel del år siden blev Lyndon LaRouche inviteret til Zayed Centret i de Forenede Arabiske Emirater for at fremlægge en artikel om de fremtidige, økonomiske perspektiver i Den persiske Golf, og han identificerede denne region som korsvejen, hvor Eurasien og Afrika mødtes under en eneste, kæmpemæssig udviklingsplan, som han har arbejdet på, og som Helga Zepp-LaRouche har arbejdet på, i bogstavelig forstand i flere årtier.

Vi har altså en endnu levende erfaring, der ikke er så gammel, hvor man, under præsident Bill Clintons initiativ, og med den afdøde palæstinensiske leder Yasser Arafat, leder af PLO, denne organisations formand, samt premierminister Yitzhak Rabin fra Israel, tilbage i 1993 fik et gennembrud, der blev forhandlet igennem i hemmelighed i Oslo og dernæst sluttelig blev underskrevet og højtideligholdt med Oslo-aftalen, der blev underskrevet i Det Hvide Hus. Jeg husker levende, at premierminister Rabin kaldte dette »de modiges fred«, for fred kan kun virkeliggøres, når man er villig til at komme frem til en fælles plan sammen med sin værste, svorne fjende, for en forbedring for alle parter.

På det tidspunkt sagde hr. LaRouche i form af en advarsel, pga. hans klare forståelse af det britiske imperie-systems overordnede magt, det dominerende politisk-økonomiske system i det transatlantiske område: Han sagde, at den eneste måde, hvorpå Oslo-aftalen ville virke, var, hvis man omgående bragte skovle, kraner og byggematerialer ind. Begynd at opbygge Vestbredden og Gazastriben. Udnyt Israels enorme videnskabelige og teknologiske kapaciteter. Skab en ny, fundamentalt anden virkelighed på jorden, en virkelighed af optimisme, der var affødt af ægte, økonomisk fremskridt.

Dette skete ikke. Verdensbanken greb ind. Briterne myrdede premierminister Rabin igennem deres radikale elementer internt i Israel. Efter al sandsynlighed blev formand Arafat også myrdet ved forgiftning. Og således disintegrerede grundlæggende set hele denne proces, og vi står nu tilbage med den cancer i de israelsk-palæstinensiske relationer, der er værre end noget, vi før har haft.

Dette er en stærk lektie at tage ved lære af, og det foregår i nøjagtig det samme nabolag. Så med mindre man har et perspektiv med en ægte Marshallplan, der er grundfæstet i den kinesiske politik med Ét bælte, én vej – for det er her, hvor der er et momentum for reel udvikling i verden i dag. Og med mindre, man gør dette, vil dette ikke lykkes. Jo, Kerry udfører et heroisk stykke arbejde i partnerskab med Lavrov. Putin spiller en hovedrolle. Han lukker af for ubehageligheder og går ind i en åben dialog for at holde præsident Obama i stramme tøjler og forhindre ham i at ødelægge hele det her. Men nøglen vil virkelig være den totale integration af politikken med Ét bælte,

én vej, den Nye Silkevej, i Mellemøsten, som præcis den slags korsveje, som Lyndon LaRouche talte om for en hel del år siden i den forelæsning, han holdt i Zayed Centret i FAE.

For at give et fyldestgørende svar på spørgsmålet, og for yderligere at træde et skridt tilbage og virkelig se de kolde, hårde realiteter i øjnene: Man må begynde med det faktum, at, så længe, præsident Obama forbliver i embedet, så længe vil der være en umiddelbar fare for, at Det britiske Imperium vil trække stikket ud for ikke alene situationen i Syrien, men at de vil trække stikket ud for hele planeten og trække os ind i en tilintetgørende krig, der sandsynligvis vil blive en atomar udslettelseskrig.

Samtidig med, at udenrigsminister Kerry arbejdede på denne syriske situation i fuldt partnerskab med russerne, har vi i denne uge på Capitol Hill haft forestillingen med general Breedlove, chef for NATO, og forsvarsminister Ash Carter, som har gjort deres indsats for et stort forsvarsbudget og i denne proces har dæmoniseret Rusland. Der er alle mulige slags krav om yderligere budgetudgifter for at kunne sætte NATO-styrker på Ruslands grænser, ud over deres diverse håndlangere rundt omkring i Europa og USA. Og når man er underlagt en sådan form for pres, en sådan form for psykologisk spænding, så vil tendensen være den at søge at finde en vej til aflastning, eller lettelse. Og den vej til lettelse af spændingen, som de har kig på, er krig mod Rusland, og i anden ombæring, krig mod Kina.

De er udmærket klar over, at den verden, der strækker sig fra Rusland og videre mod øst hele vejen til Stillehavet, er et område med relativ økonomisk genrejsning. Rusland har uomtvisteligt store økonomiske problemer, store problemer med den økonomiske politik. Men Rusland har indtaget en afgørende, ledende rolle, hvor de har skabt den syriske flanker på en måde, der fuldstændig har væltet hølæsset mht., hvordan briterne og Obama var i færd med at styre denne situation i Mellemøsten, i partnerskab med Tyrkiet og Saudi Arabien. Rusland tog initiativet, fordi Putin forstod det strategiske princip med en flankering.

Kina udgør midtpunktet for videnskabelig og teknologisk vækst på denne planet. Så man har altså et område, der definerer det sted, hvor to tredjedele af befolkningen nu lever og arbejder, og som har rimelige økonomiske kår, især, hvis man sammenligner med noget som helst, der foregår i det transatlantiske område. Så situationen er altså den, at Det britiske Imperium er bankerot, er desperat, og vil fortsætte med at følge deres impuls for et fremstød for krig, så længe de fortsætter med at eksistere.

Hvis man derfor sluttelig ønsker, at den syriske fredsaftale skal blive en succes, altså holde, så må man, ud over det presserende nødvendige behov for en Marshallplan/Landbro-hjørnesten for at sikre, at freden er varig, også fjerne Obama. Og man må bringe det britiske imperiesystem til fald.

Der findes muligheder for en erstatning, men disse erstatninger vil kun ske, når Obama er blevet fjernet af reelle forfatningsmæssige grunde, og på det tidspunkt, hvor Det britiske Imperium her fået en reglementeret begravelse.